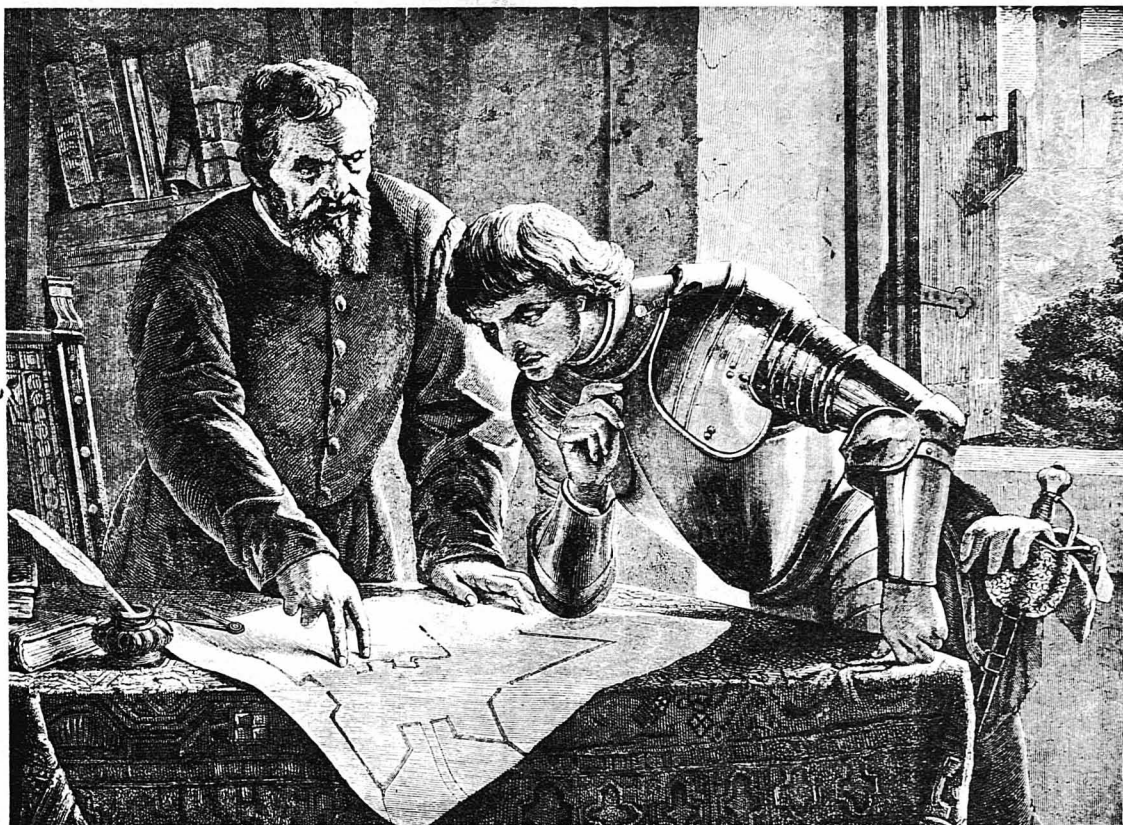

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

‘Ο μεγάλος καλλιτέχνης Μιχαήλ Άγγελος καταστρώνει το σχέδιο της οχυρώσεως της Φλωρεντίας μετά του Ίταλου ήρωος Φρατζέσκο Φερρούσι.

(Σκηνή ιστορική)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ VICTOR JACCON

|| **ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ** ||

‘Ο κύριος Ντουράν ήταν ένας γέρος παράξενος που είχε πλουτίσει από το εμπόριο των άπαικτων ειδών και ζούσε ήσυχα σε μία μικρή πόλη της Προσηγγίας, μαζί με τη θυγατέρα του. ‘Η μοναχοκόρη του, η Νινέττα, μόλις είχε βγεί από κάποιο Παρισινό εκπαιδευτήριο και, γρονθώντας στην πατρίδα της, απ’ όπου έφυγε μικρή, ξετρόλλανε με την όμορφιά της όλους τους ανύπαντρους συμπατριώτες της. Αύτη όμως δεν ενδιαζόταν να παντρευτεί και, μία μέρα που τη ζήτησε σε γάμο ένας χήρος βαρόνος σαραντάρης, έδωσε στον πατέρα της άνηπιχη απάντηση. ‘Ο Ντουράν, από το ύφος της, υποπτεύθηκε πως η κόρη του του έκρυβε κάποιο μυστικό, κι’ έβαλε όλα τα δυνατά του να το ανακαλύψει. ‘Υστερα από λίγες μέρες τέλος έμαθαν πως η Νινέττα ήταν ερωτευμένη με το γείτονά τους, το διευντή της αστυνομίας!...

‘Ο κ. Διευντής ήταν ένας νέος Παρισινός, ξανθός, λεπτός, εύγενικός, με λαμπρό μέλλον, αλλά φτωχός, ο δυστυχισμένος, γιός ενός άσημου μικρομέτρου.

Μόλις έμαθε το μυστικό της κόρης του ο Ντουράν έγινε σαν τρελός από το θυμό του. ‘Εβγαλε έξω με τις κλοτσιές την ισημερία του, που χραισμούσε ως ταχυδρομικός των δύο ερωτευμένων, και κάθισε κι’ έγραψε μία σύντομη επιστολή προς το διευντή της αστυνομίας, με την οποία του απαγόρευε να σκέπτεται πειτή την κόρη του.

Την άλλη μέρα, ενώ καθόταν στο μπαλκόνι του, βυθισμένος σε σκέψεις, ο καμαριέρης του πήγε, έκτος από τις τακτικές καθημερινές εφημερίδες, και δύο ταχυδρομικά δελτάκια, που του κίνησαν άμεσως την προσοχή. Το ένα απ’ αυτά προσερχόταν από το διευντή της αστυνομίας, ο οποίος τον πληροφορο-

ρούσε με λίγα λόγια ότι θα συμμορφωθεί με την επιθυμία του. Το άλλο όμως του προξένησε τρώμο. ‘Ήσαν γραμμένες άπάνω ή λίγες αυτές λέξεις:

Μη λησμονής ότι εψήφισες υπέρ της καταδίκης του Κλεμάν!

‘Ο Ντουράν άρχισε να τρέμει σαν άδυνατο φύλλο που το δροειν ο άνεμος. Θυμόταν τώρα καλά ότι, στη δική κάποιου άναρχικού Κλεμάν, που είχε κατηγορηθεί πως έφριξε μία βόμβα για ν’ ανατινάξει το μητροπολιτικό ναό, καθόταν κι’ αυτός στην έδρα των ένορκων κι’ είχε άποστηθεί με φανατισμό την καταδίκη του, μολονότι δεν ήπθχαν άρχετές άποδείξεις για την ένοχη του. Μ’ αυτή την έπισηνη του κατοήθωσε στο τέλος να έπαύσει την άποψη του, παρασύροντας με το μένος του και τους άλλους συναδέλφους του. Κι’ αυτό δεν το είχε κάνει από κανένα άλλο σκοπό, παρά για να βαναουήση την Κυβέρνηση, μήπως του δώσουν το περίφημο παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής, που άποτελούσε τη μόνη του άδυναμια... Και όμως δεν το πήρε ούτε κι’ αυτή τη φορά. Κι’ ο Κλεμάν έθανάτωθη!...

Κυριεύτηκε λοιπόν, ο άτυχος Ντουράν, από άπεριόριστο τρώμο, διαβάζοντας το δελτάριο αυτό, που δεν ήταν τίποτε άλλο βέβαια, παρά μία προειδοήσις για την έκδραση που μελετούσαν έναντιον του οι πολυάριθμοι άνομοχοι της περιφερείας. Κάθε άλλη σκέψις ύπεχώρησε άμέσως μπρός στο φόβο του κι’ ο έπιτορος έτρεξε κατακίτωνος στη Νινέττα για να της άναγγείλει το τρωμερό νέο.

‘Εκείνη άρχισε να κλαίει, γιατί, όμοιανή όπως ήταν από μητέρα, αγαπούσε πολύ τον πατέρα της. ‘Άλλοστε είχε καλή καρδιά. Για κάποιον ώρα έμειναν κι’ οι δύο σιωπηλοί. Τέλος η Νινέττα είπε:

— Δέν πιάς στον ειοαγγελέα, πατέρα ;
 — Και τί νά τού είπω γιά μιά άνόμητη έπιστολή, παιδί μου ; "Επειτα, βρήκες άνθρωπο νά φροντίσει γιά μένα...
 — Τότε δέν έχεις τίποτε άλλο παρά...
 — "Ε ; έκαμε ο Ντουράν, σάν νάθελε νά τής δώσει θάρρος ν' άποτελειώσει τή φράση τής.
 —... Νά καταφύγης στό διεθυντή τής άστυνομίας...
 — Και τί νά μου κάνει ο διεθυντής ; φώναξε ο Ντουράν κατασφρίζοντας άμέσως μολίς άκουσε τό άνεπιθύμητο αυτό όνομα.
 — Μά κάτι θά μπορούσε νά κάνει, ύποθέτω... Θά συνιστούσε στους μιστικούς υπαλλήλους του νά προσέξουν, θάβαζε φρουρά από άστυφύλακες στό σπίτι μένα... Μου φαίνεται ότι κανείς άλλος δέν εινε άριόδιος γιά τήν ύπερσοσία τής ζωής των πολιτών έκτός άπό αυτόν...
 — Ναι, αυτός εινε ο άριόδιος. Μά έλα πού έχτες...
 — "Ε, τί έγινε χτές ;
 — Τίποτε, τίποτε. Εινε ύποχρεωμένος τέλος πάντων από τό νόμο νά φροντίσει γιά τή ζωή των έντιμων πολιτών. Τώρα θά τού κάμω ένα γράμμα...
 — Τι γράμμα νά τού κάμης ; Πρέπει νά πιάς νά τον βρης ο ίδιος...
 — Άφού σέφτηκε άρκετή ώρα ο Ντουράν άν έπρεπε νά πιάη ν' άναμώσων εκείνον πού σκεδόν είχε βροίσει την περασμένη μέρα με τήν έπιστολή του, στό τέλος συγκέντρωσε όλο του τό θάρρος και διευθύνθηκε στό γραφείο του διεθυντού τής άστυνομίας.

Εκείνος τον ύποδέχτηκε με άκρα φιλοφρόνησι και τόν έβαλε νά καθήση σ' ένα καναπέ, στον όποιο ο έμπρος έπρεσε κατάζοπος, μίν ξεφροντας από πού ν' άρχισή. Τέλος κατόρθωσε νά πη :
 — Κύριε διεθυντά !...
 — Έπιταρος, προχωρήστε, κύριε μου. Τι τρέζει ;
 — Νά, σήμερα τό πρωί έλαβα αυτό τό δελτάριο...
 Κι έδειξε τό τρομερό γαλάζιο δελτάριο, πού τό κρατούσε με προσήλασι στην άκρη των δακτύλων του, σάν νά ήταν φοβίγιο δυναμιτίδου.

Το βράδυ, πριν κοιμηθῆ, έγαχε κάτω άπό όλα τά έπιπλα !...

Ο άστυνομικός διεθυντής πήρε τό δελτάριο, τό διάβασε και ελε :
 — "Α ! τό ήξερα !... Εινε άπειλές των άναρχικών... Τέτοια όνομα εστάλησαν χτές και σήμερα σ' όλους τους ένδοξους τής δικής Κλεμάν. Πρέπει νά προφυλαχθήτε. Υπάχει κίνδυνος... Κίνδυνος !...
 — Λοιπόν... λοιπόν... έχετε καθήκον... θέλησε νά πη ο Ντουράν, μίν ξεφροντας πός νά τελειώσει τή φράση του και κατάπληκτος γιά τήν άπάθεια του άστυνόμου.

— Έγώ θά κάμω βέβαια, ό τι μουρή γιά νά μίν πάθετε τίποτε. Σας τό ύπόσχομαι... εινε ο άστυνόμος.
 — Ού σας εγγυώμονοι σ' όλη μου τή ζωή, έξασολήθηκε ο Ντουράν θέλοντας νά τον καταπραΰνει. Κι' όσο γιά κείνο τό γράμμα πού σας έστειλα χτές, έλα δώσει, ξεφοτέ, τό λόγο μου άλλου... και...
 — Καλά, καλά, δέν πειράζει...
 — Μπορώ λοιπόν νάμια ήσυχος ;
 — Βέβαια, βέβαια. Πηγαινετε και μη σας νοιάζει, κύριε Ντουράν. Χαίρετε !...

Και τού έδωσε τό μαλατούδι και τό κατέλλο του, σάν νά τού έδειχε μ' εύχαρμο τρόπο πός έπρεπε ν' άναχωρήσει.
 Ο Ντουράν, βγαίνοντας από τό γραφείο του άστυνόμου, αισθάνθηκε τόν έαυτό του ζαλαρωμένο σάν νά του είχε φτύσει ένα μεγάλο βάρος από τήν καρδιά.

Είταν περάσει δυό εβδομάδες από τότε κι' ο έμπρος ξαναβρήκε τήν πρώτη του ήσυχία, όταν ξαναγα συνταράχτηκε από ένα δεύτερο γράμμα των άναρχικών :

"Όταν ή άστυνομία, τού έγραψαν, βαρεθη νά σε φυλάει, και πειν μάς ξεφορίσουν από δω, θά σε σκοτώσουμε!"

Αυτή τή φορά ο Ντουράν δέν ειναιμνε νά τον συμβουλεύει ή Νινέττα, αλλά έτρεξε τρομαγμένος στό διεθυντή τής άστυνομίας, ο όποιος τόν δέχτηκε πιο περιποιητικός από άλλοτε, τόν άκουσε με μεγάλη προσοχή, τού ύποσχέθηκε ότι θά διευκρινισή τήν ελαφροήθειά του γιά τήν ασφάλεια τής ζωής του και τού συνέστησε στό τέλος νά μη βγαίνει έξω.

"Ετσι ο καθήμενος ο Ντουράν άναγκάστηκε ν' άφήση τίς παλιές του συνήθειες, νά στερηθῆ τόν καθημερινό του περίπατο στη δεινροστομία, νά πιάη πειν νά πιάη σκακι στο καφεμένο, και νά βλέπει τόν κόσμο μέσ' άπ' τά τζάμια του σαλιού του. Το βράδυ, πριν κοιμηθῆ, έψαχνε κάτω από όλα τά έπιπλα. Μισροδά στην πόρτα του φρουρούσε διαρκώς ένας αστυφύλακας. Κι' ο άστυνόμος πού περνούσε από κει χαμιά φορά, τού έστειλε τό πιο προστατευτικό του γαμόγελο.

Επειδή όμως δέν μπορούσε νά ύποψήσει αυτόν τον περιορισμό κι' ήθελε ν' άναμνήσει λίγο καθαρό άέρα, ύστερα από τέσσερες βδομάδες άπεράσισε μιά μέρα, περιφρονώντας τόν κίνδυνο, νά κάμει ένα μικρό περίπατο στη δεινροστομία και νά περάσει από τήν άγορά.

Αλλά τό βράδυ μολίς θήλησε νά βγάλη τό μαντήλι του, έφερε μιλ' άπό αυτό από τήν τσέπη τ' ένα μιλλιέτο, άπάνω στο όποιο διάβασε έντονος τά έξης :

"Σε λίγες μέρες ο Κλεμάν θ' άναχωρήσει γιά τά κάτεργα, ο άστυνόμος γιά τό Παρίσι με έδεια κι' εσύ... γιά τόν άλλον κόσμο!"

Τά μάτια του Ντουράν: θέλω να κ' έπρεσε άναίσθητος σκεδόν άπάνω σ' έναν καναπέ.

Όταν συνήθε λιγάκι, φώναξε τή Νινέττα και τήν έρώτησε μήπως ήξερε πούσε τού έβαλε στην τσέπη τό καταραμένο εκείνο μιλλιέτο, τό όποιο είχε περτίσει στο πάτωμα σάν νάταν άναμμένο κάρβουνο... "Η κόρη του έσκυψε, διάβασε τό μιλλιέτο κι' έπρεσε σ' ένα κάθισμα, κλαίνοντας, χωρίς νά τού δώσει άπάντησι...
 Τότε ο δυστυχισμένος ο Ντουράν άρξαζε νά τρέμη και νά σπαστραχή σάν τόν ψάρι, γιατί δέν άμφέβαλε πειν ότι τό μιλλιέτο αυτό τού τό είχε χύσει στην τσέπη κάποιος άναρχικός, ο όποιος μπορούσε ίσως και νά τον σκοτώσει εκείνη τή στιγμή, ελλίπα τό άνέβαλε γιά άλλη φορά, όταν θά τον σταντουζε άρχόμενα εκ' κανένα μέρος έρημιά...
 Ταράχτηκε πολύ ο φτωχός Ντουράν κι' έπρεσε στο κρεβάτι με σοφοτόν πνεύτο κι' άρχισε νά παραυλιόη. Κι'όσο έπρόβαζε ότι τόν σκοτώνουν με όθμβες, με μαχαίρα, με πιστόλι, έβλεπε σταυρούς και νεκροκαρτές, μαζεύονταν δυό μπορούσε πειν ύπότροφο κάτω από τά σεντόνια κι' άπομάκρυνε με νευρικές χειρονομίες, σάν νά έπαρόκειτο περί δολοφόνου, τήν ύπηρεσία του πού τού πείγνινε και νά πη και τή Νινέττα τού άγρυπνούσε κοτά στο φρεσκόλό του με πραγματική άφοσίωση...
 Όταν καθήρξαμε κάπως, τό πρωί, έστειλε νά τού φέρουν τό ο διεθυντή τής άστυνομίας, ο όποιος δέν έδέχτηκε νά τον έπισκεφθῆ στο σπίτι του, παρά ύστερα από επίμονες παρακλήσεις κι' άφού πληροφορήθηκε πός ήταν άρρωστος.

Είληθε με ψυχρότητα στην κάμαρά του και τό ελε ξημά :
 — Τι νά σας κάμω, κύριε Ντουράν ! Έγώ έκαμα, ό τι μου έπέδωκε τό καθήκον μου. Τώρα όμως πρέπει νά λάβετε μόνος σας τά μέτρα σας, γιατί εγώ...
 — Πάρε στο Παρίσι με άδεια... "Ω, Ούέ μου ! Μά εινε λοιπόν άλήθεια αυτό ;...
 — Μάλιστα. Άναχωρώ αύριο τό πρωί και θα λείγω ένα μήνα...
 — "Α, δυστυχία μου ! Θά μ' άφήσετε λοιπόν άερωσάταινο στα χέρια των άναρχικών ;
 "Ω, μίν τό ζάνετε αυτό, κύριε διεθυντά. Σας έξασολώ, στις κατεύθε, σας...
 — Μά έλαρα άδεια, κύριε μου. Έγραφα στους φίλους μου και με περιμένουν...
 — Καλά, τί θά πάθουν άν πάτε ύστερα από μι' έβδομάδα ;
 — Μά τί εινε αυτό πού λέτε, κύριε Ντουράν ;...
 — Γιά τ' όνομα του Θεού, μείνετε έδώ, σας παρακαλώ, κύριε διεθυντά ! φώναξε με άπογνώση ο δυστυχισμένος.

Και, τηδώντας άπ' τό κρεβάτι όπως ήταν με τά νυχτικά του, έπε με μέρους του γονατιστός κα αναζώντας :
 — Κύριε διεθυντά ! Σας δίνω δυό χιλιάδες φράγκα, τρεις...
 — Κύριε, τού άπάνησε ο άστυνόμος με αδοτηρότητα, δέν ήρθα έδώ γιά ν' άκούσω τέταε ; προάμεις πού προσβάλλουν τό γούρη μου...
 Κι' άρπάζοντας νεσικά τό κατέλλο του, προχώρησε προς τήν πόρτα γιά νά φύγει.

— Σταθήτε μιά στιγμή, κύριε διεθυντά ! φώναξε ο Ντουράν, πίνοντας τον από τό μαλάτιο κι' αναγκάζοντας τον νά σταθῆ.
 "Επειτα έτρεξε γρήγορα τό δειλινό δωμάτιο, πήγε άπ' τό χέρι τή Νινέττα και τήν ιταρε μπροστά του, ώραώτερη από κάθε άλλη φορά μέσα στη δειλία και στην ταραχή τής.

— Κύριε διεθυντά, εινε ή νέα γλιτά, ο μπαμπάς μου σας παρακαλεί νά μείνετε...
 — Μά, δεσπονίς... πηθόσε εκείνος.
 — Ναι. Νά μείνετε γιά νά παντορητόσω... πρόσθεσε ή κόρη χαμηλώνοντας τά μάτια τής...
 — "Ω, τότε αλλήλ'ι τό πράγμα... φώναξε ο άστυνομικός διεθυντής πού από τήν έκτροβίλειά του γαρά δέν μπόρεσε νά τελειώσει τή φράση του.

"Ετσι ο κ. διεθυντής τής άστυνομίας, αντί ν' άναχωρήσει γιά τό Παρίσι, έμεινε γιά νά ν' αρπάσει στις έτοιμότητες τόν γάμο του με τή Νινέττα και γιά νά προηγήσει τή ζωή του πεθερού του.

Ο Ντουράν, ύστερα τό λίγο γρόνια, χωρίς στις ένέργειες του γαμικού του, έλαβε τό πιστόμιο τής Λεγεώνας τής Τιμής, ικανοποιώντας έτσι μι' παλιού του φιλοδοξία και πέθανε έντελέως ετυχημένος, χωρίς νά μείνη ποτέ ότι όλη αυτή ή ιστορία πού διηγήρηκαμε δέν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα έξυπνο κόλπο των δυό έρωτευμένων νέων, γιά νά τον άναγκάσουν νά δώσει τήν αναγκαίασθεο τον γιά τό γάμο τους...
 VICTOR JACCON

